

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PEDRO KRUSA VILJALONA [*PEDRO CRUZ VILLALÓN*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2014. gada 28. janvārī¹

Lieta C-583/12

**Sintax Trading OÜ
pret
Maksu- ja Tolliamet**

(Riigikohus (Igaunija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Muitas iestāžu rīcība attiecībā uz precēm, par kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības — Regula (EK) Nr. 1383/2003 — 13. panta 1. punkts — Iestāde, kuras kompetencē ir procedūru intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma konstatēšanai veikšana — Muitas iestāžu kompetence uzsākt procedūras intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma konstatēšanai — Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants

1. Šī lieta ir par robežu kontroles pasākumiem, kas Igaunijā tikuši piemēroti precēm, par kurām ir aizdomas par dizainparaugu tiesību pārkāpumu. Tā Tiesai atkal sniedz iespēju interpretēt Padomes Regulu (EK) Nr. 1383/2003 (turpmāk tekstā – “regula”)², proti, attiecībā uz regulas 13. panta 1. punktā paredzētajām procedūrām intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma konstatēšanai.
2. Igaunijas Augstākā tiesa (*Riigikohus*) lūdz Tiesu atbildēt uz diviem jautājumiem. Tā jautā, pirmkārt, vai regulas 13. panta 1. punktā minētās procedūras var veikt muitas iestādes pašas un, otrkārt, vai šīs iestādes var uzsākt minētās procedūras.
3. Šie jautājumi ir radušies tiesvedībā, kurā *Sintax Trading OÜ* (turpmāk tekstā – “*Sintax*”) ir cēlusi prasību pret Igaunijas Nodokļu un muitas pārvaldi (*Maksu- ja Tolliamet*, turpmāk tekstā – “*MTA*”), kas noraidīja *Sintax* lūgumu atbrīvot preces, ko tā bija aizturējusi, ar pamatojumu, ka saistībā ar tām ir noticis *OÜ Acerra* (turpmāk tekstā – “*Acerra*”) piederība rūpnieciska dizainparauga pārkāpums.

1 — Oriģinālvaloda – angļu.

2 — 2003. gada 22. jūlija Regula par muitas rīcību attiecībā uz precēm, par kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj atsevišķas intelektuālā īpašuma tiesības, un pasākumiem, ko veic attiecībā uz precēm, kas ir pārkāpušas šādas tiesības (OV L 196, 7. lpp.). Regula ir interpretēta 2009. gada 12. februāra spriedumā lietā C-93/08 *Schenker* (Krājums, I-903. lpp.), 2009. gada 2. jūlija spriedumā lietā C-302/08 *Zino Davidoff* (Krājums, I-5671. lpp.) un 2011. gada 1. decembra spriedumā apvienotajās lietās C-446/09 un C-495/09 *Philips* (Krājums, I-12435. lpp.). Par iepriekšējiem tiesību aktiem ir pieejama papildu judikatūra.

I – Atbilstošās tiesību normas

A – Eiropas Savienības tiesības

4. Robežu kontroles pasākumiem ir būtiska nozīme Eiropas Savienības intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzībā. Regula nav ne pirmais, ne pēdējais ES veiktais likumdošanas pasākums šajā jomā³. Saskaņā ar Regulu Nr. 608/2013⁴ no 2014. gada 1. janvāra regula ir atcelta. Tomēr, ņemot vērā datumus, kad notika konkrētās darbības, šajā gadījumā ir piemērojama regula.

5. Regulas preambulas 2. un 3. apsvēruma redakcija ir šāda:

“(2) Viltotu preču un pirātpreču, un vispār visu preču, kas pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, realizācija nodara nopietnus zaudējumus ražotājiem, tirgotājiem un tiesību subjektiem [tiesību īpašniekiem], kas ievēro likumus, kā arī maldina un dažos gadījumos pat apdraud patērētāju veselību un drošību. Šādas preces, cik vien tas ir iespējams, nedrīkst laist apgrozībā, un jāpieņem pasākumi, lai efektīvi apkarotu šādas pretlikumīgas darbības, neierobežojot likumīgu tirdzniecību. Šis mērķis atbilst pasākumiem, ko veic starptautiskā līmenī.

(3) Gadījumos, kad viltotas preces, pirātpreces un vispār visas preces, kas pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, ir cēlušās vai tiek ievestas no trešajām valstīm, to ievēšana Kopienas muitas teritorijā, ieskaitot to pārkraušanu, laišanu brīvā apgrozībā Kopienā, atlikšanas procedūras piemērošanu tām un novietošanu brīvā zonā vai noliktavā, ir aizliedzama un ir jāizstrādā kārtība, kas ļautu muitas iestādēm pēc iespējas efektīvāk piemērot šo aizliegumu.”

6. Regulas 10. pantā ir paredzēts:

“Tiesību aktus, kas ir spēkā dalībvalstī, kuras teritorijā uz precēm attiecas kāds no 1. panta 1. punktā minētajiem gadījumiem, piemēro, lemjot par to, vai saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir pārkāptas intelektuālā īpašuma tiesības.

Minētie tiesību akti attiecas uz tūlītēju paziņojumu muitas struktūrvienībai vai muitas punktam, kas ir minēts 9. panta 1. punktā, par 13. pantā minēto procedūru uzsākšanu, ja vien procedūru nav uzsākusi šāda struktūrvienība vai punkts.”

7. Saskaņā ar regulas 13. panta 1. punktu:

“Ja 10 darba dienu laikā pēc paziņojuma saņemšanas par izlaišanas atlikšanu vai aizturēšanu 9. panta 1. punktā minētajam muitas punktam nav paziņots par to, ka ir uzsāktas procedūras, lai noteiktu, vai saskaņā ar valsts tiesību aktiem intelektuālā īpašuma tiesības ir pārkāptas atbilstoši 10. pantam, vai attiecīgā gadījumā, tas nav saņēmis tiesību subjekta [tiesību īpašnieka] piekrišanu, kas ir minēta 11. panta 1. punktā, preces var izlaist vai to aizturēšanu var izbeigt, pēc vajadzības, pēc visu muitas formalitāšu izpildīšanas.

Vajadzības gadījumā minēto laiku var pagarināt, ilgākais, par 10 darba dienām.”

3 — Ar to tika atcelta (24. pants) Padomes 1994. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 3295/94, kas nosaka pasākumus, lai aizliegtu viltotu preču un pirātpreču laišanu brīvā apgrozībā, izvešanu, atpakaļizvešanu vai atlikšanas režīma attiecināšanu uz tām (OV L 341, 8. lpp.), ar ko savukārt tika atcelta (16. pants) Padomes 1986. gada 1. decembra Regula (EEK) Nr. 3842/86, ar ko nosaka pasākumus viltotu preču brīvas apgrozības aizliegšanai (OV L 357, 1. lpp.).

4 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 12. jūnija Regula par muitas darbu intelektuālā īpašuma tiesību īstenošanā un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1383/2003 (OV L 181, 15. lpp.). Skat. 38. pantu.

8. Komisijas Regulā Nr. 1891/2004⁵ ir noteikti regulas piemērošanai vajadzīgie pasākumi. Tās preambulas 1. apsvērumā ir noteikts:

“Regula (EK) Nr. 1383/2003 ievieša kopīgus noteikumus ar mērķi aizliegt viltotu vai pirātisku preču ievešanu, laišanu brīvā apgrozībā, izvešanu, atpakaļizvešanu, pakļaušanu atlikšanas režīmam beznodokļu zonā vai beznodokļu noliktavā un efektīvi stāties preti šādu preču nelegālai tirdzniecībai, tajā pašā laikā netraucējot likumīgās tirdzniecības brīvību.”

B – Valsts tiesības

9. Igaunijas *Tolliseadus* (Muitas likums, turpmāk tekstā – “TS”) 39. panta 4. un 6. punktā ir noteikts:

“4. Attiecībā uz precēm, par kurām [..] Regulas (EK) Nr. 1383/2003 par muitas rīcību attiecībā uz precēm, par kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj atsevišķas intelektuālā īpašuma tiesības, un pasākumiem, ko veic attiecībā uz precēm, kas ir pārkāpušas šādas tiesības, izpratnē ir aizdomas par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu [..] tiesību īpašnieks, pamatojoties uz [preču] paraugu izpēti, 10 dienu laikā no paziņojuma par šo preču aizturēšanu saņemšanas brīža sniedz rakstveida novērtējumu. Tiesību īpašnieks nesaņem samaksu par novērtējuma sniegšanu. [..]

6. Muitas iestādes nekavējoties nosūta no tiesību īpašnieka saņemtā novērtējuma kopiju attiecīgajai personai, kas 10 dienu laikā no novērtējuma kopijas saņemšanas brīža par novērtējumu var iesniegt muitas iestādēm rakstiskus iebildumus kopā ar tos pamatojošiem pierādījumiem.”

10. TS 45. panta 1. punkta redakcija ir šāda:

“Muitas iestādes konfiscē un pārdod, muitas uzraudzībā iznīcina vai atdod bez atlīdzības Kopienas Muitas kodeksa 53., 57. un 75. pantā minētās preces šī likuma 97. un 98. pantā noteiktajā kārtībā.”

11. *Haldusmentluse seadus* (Administratīvā procesa likums, turpmāk tekstā – “HMS”) 6. pantā ir noteikts:

“Administratīvai iestādei ir pienākums noskaidrot apstākļus, kuriem lietā, kas ir tiesvedības priekšmets, ir būtiska nozīme, un šajā nolūkā nepieciešamības gadījumā savākt pierādījumus pēc savas iniciatīvas.”

II – Fakti un pamatlieta

12. *Acerra* ir Igaunijā 2010. gada 15. februārī ar Nr. 01563 attiecībā uz pudeli reģistrēta rūpnieciskā dizainparauga “Pudel” (pudele) īpašiece.

13. 2010. gada 6. decembrī *Acerra* paziņoja *MTA*, ka *Sintax* ir mēģinājusi Igaunijā piegādāt precī, kas ir iepildīta reģistrētajam dizainparaugam atbilstošās pudelēs.

14. *MTA* 2010. gada 23. decembrī papildus pārbaudīja 63 700 pudeļu kravu, ko Ukrainas uzņēmums bija nosūtījis *Sintax*. *MTA* konstatēja, ka pudeles ir pietiekami līdzīgas reģistrētajam dizainparaugam, lai būtu aizdomas par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu. 2010. gada 27. decembrī *MTA* pieņēma lēmumu preces, par kurām ir radušās aizdomas, aizturēt muitas noliktavā.

5 — 2004. gada 21. oktobra Regula, ar ko paredz piemērošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1383/2003 par muitas rīcību attiecībā uz precēm, par kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj atsevišķas intelektuālā īpašuma tiesības, un pasākumiem, ko veic attiecībā uz precēm, kas ir pārkāpušas šādas tiesības (OV L 328, 16. lpp.). Skat. regulas 20. pantu.

15. Tajā pašā dienā *MTA* nosūtīja paziņojumu *Acerra* un lūdza tai sniegt aizturēto preču novērtējumu. 2011. gada 6. janvārī *Acerra* iesniedza *MTA* pieprasīto novērtējumu, apstiprinot, ka saistībā ar investajām pudelēm ir pārkāptas tās intelektuālā īpašuma tiesības.

16. *Sintax* reaģēja divējādi. Pirmkārt, 2011. gada 18. janvārī tā lūdza *MTA* atbrīvot preces. Pēc tam, 2011. gada 7. februārī, tā cēla prasību *Harju Maakohus* (Harju Pirmās instances tiesa) pret *Acerra*, apstrīdot tai piederošā rūpnieciskā dizainparauga spēkā esamību.

17. *MTA*, atbildot uz lūgumu atbrīvot preces, 2011. gada 11. februārī atbildes vēstulē informēja *Sintax*, ka *Acerra* ir sniegusi Igaunijā ievesto pudeli novērtējumu un atzinusi, ka pudeles ir identiskas tās reģistrētajam dizainparaugam. Saskaņā ar Regulu Nr. 1383/2003 *MTA* nevarēja atbrīvot preces, jo tās ieskatā bija pārkāptas intelektuālā īpašuma tiesības. *MTA* kompetencē nebija intelektuālā īpašuma tiesību spēkā esamības izvērtēšana. Tajā pašā dienā *Sintax* lūdza atbrīvot preces otro reizi. *MTA* 2011. gada 17. februārī atkal ar tādu pašu pamatojumu atteica preču atbrīvošanu⁶.

18. *Sintax* 2011. gada 10. martā cēla prasību *Tallinna Halduskohus* (Tallinas Administratīvā tiesa) par aizturēto preču atbrīvošanu. Šī tiesa 2011. gada 3. jūnijā uzlika *MTA* pienākumu pieņemt lēmumu par preču atbrīvošanu. *MTA* iesniedza apelācijas sūdzību *Tallinna Ringkonnakohus* (Tallinas rajona tiesa), kas ar 2012. gada 19. janvāra nolēmumu noraidīja apelācijas sūdzību, tomēr sniedzot atšķirīgu pamatojumu. *MTA* iesniedza kasācijas sūdzību iesniedzējtiesā.

19. *Sintax* prasība par rūpnieciskā dizainparauga spēkā esamību tika noraidīta 2011. gada 21. decembrī, kamēr iepriekšējā punktā aplūkotā kasācijas tiesvedība bija izskatīšanas stadijā. Tas ir kļuvis par galīgo nolēmumu, tādējādi dizainparauga reģistrācija ir spēkā esoša.

III – Prejudiciālie jautājumi un tiesvedība Tiesā

20. *Riigikohus* ar 2012. gada 5. decembra nolēmumu apturēja tiesvedību un iesniedza Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai Regulas Nr. 1383/2003 13. panta 1. punktā minētās “procedūras, lai noteiktu, vai [...] intelektuālā īpašuma tiesības ir pārkāptas [...]”, var veikt arī muitas struktūrvienība vai tomēr regulas III nodaļā aplūkotā “iestāde, kurai piekrist pieņemt lēmumu lietā”, ir jānošķir no muitas iestādēm?
- 2) Regulas Nr. 1383/2003 preambulas 2. apsvērumā kā viens no tās mērķiem ir minēta patērētāju aizsardzība un atbilstoši preambulas 3. apsvērumam ir jāizstrādā kārtība, kas ļautu muitas iestādēm pēc iespējas efektīvāk piemērot aizliegumu ievest Kopienas muitas teritorijā preces, saistībā ar kurām ir pārkāptas intelektuālā īpašuma tiesības, tomēr neierobežojot šīs regulas preambulas 2. apsvērumā un Īstenošanas regulas Nr. 1891/2004 preambulas 1. apsvērumā minēto likumīgās tirdzniecības brīvību.

Vai ar šiem mērķiem ir saderīgs tas, ka Regulas Nr. 1383/2003 17. pantā paredzētie pasākumi var tikt piemēroti tikai tad, ja tiesību īpašnieks uzsāk regulas 13. panta 1. punktā minēto procedūru, lai noteiktu, vai ir pārkāptas intelektuālā īpašuma tiesības, vai tomēr saistībā ar šo mērķu optimālu ievērošanu arī muitas iestādēm ir jābūt iespējai uzsākt attiecīgo procedūru?”

21. Čehijas Republika, Igaunijas Republika un Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus. Tiesas sēde netika lūgta, un tā nenotika.

6 — Atbilstoši Igaunijas sniegtajai informācijai *MTA*, ņemot vērā uzsāktu tiesvedību par tiesību uz dizainparaugu spēkā esamību, nolēma nepieņemt administratīvu lēmumu par to, vai regulas 2. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē ir noticis intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums, jo šāda lēmuma pieņemšana būtībā novestu pie preces konfiscēšanas un iznīcināšanas.

IV – Vērtējums

22. Iesniedzējtiesas uzdotie jautājumi nav saprotami, ja netiek ņemts vērā konteksts – ar regulu ieviestās robežu kontroles pasākumu kārtība un veids, kādā Igaunijas tiesas ir interpretējušas faktus saistībā ar šo kārtību. Attiecīgi pirms pievēršanās pašiem jautājumiem es vienu pēc otra aplūkošu šos divus aspektus.

A – Pamattiesvedības priekšmets un regulā paredzētā kārtība

23. Lai aizsargātu tiesību īpašniekus, likumus ievērojošus ražotājus un tirgotājus, kā arī patērētājus⁷, ar regulu galvenokārt ir ieviesta kārtība muitas iestāžu rīcībai attiecībā uz precēm, par kurām ir *aizdomas*, ka tās pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības⁸, turklāt arī noteikts skaits pasākumu, kas ir piemērojami attiecībā uz precēm, par kurām ir *konstatēts* šādu tiesību pārkāpums.

24. Attiecībā uz precēm⁹, par kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, robežu kontroles pasākumi principā var tikt veikti uz tiesību īpašnieka pieteikuma pamata¹⁰, ko apmierina muitas iestādes¹¹. Muitas iestādes uz pieteikuma pamata – vajadzības gadījumā pēc konsultēšanās ar pieteicēju – preces, saistībā ar kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, aiztur vai atliek to atbrīvošanu¹². Ja pieteikums nav ticis iesniegts vai apmierināts, bet muitas iestādēm ir pietiekams pamats aizdomām, ka preces pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, tās var *ex officio* atlikt šo preču atbrīvošanu vai tās aizturēt uz trīs darba dienām, lai ļautu tiesību īpašniekam iesniegt pieteikumu¹³.

25. Tomēr tie ir pagaidu pasākumi. Regulas 13. panta 1. punktā ir noteikts, ka, ja 10 darba dienu laikā no paziņojuma par atbrīvošanas atlikšanu vai aizturēšanu muitas iestādēm nav paziņots par to, ka ir uzsākta procedūra intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma konstatēšanai¹⁴, preces ir jāatbrīvo vai jāizbeidz to aizturēšana. Precēm, saistībā ar kurām tiek konstatēts intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums, ir piemērojami regulas IV nodaļā paredzētie pasākumi, no kuriem viens ir attiecīgās preces iznīcināšana¹⁵.

26. Kad attiecībā uz precēm tiek konstatēts intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums, ir piemērojami regulas IV nodaļā uzskaitītie pasākumi – preces nedrīkst ievest Savienības muitas teritorijā vai veikt ar tām jebkuru no pārējām 16. pantā uzskaitītajām darbībām, un dalībvalstīm ir jāievieš pasākumi, kas ir vajadzīgi, lai ļautu kompetentajām iestādēm īstenot 17. pantā paredzētos pasākumus, to skaitā preču iznīcināšanu.

27. No faktiem nav redzams, vai ir ievērota regulā paredzētā kārtība, it īpaši, vai tiesību īpašnieks ir iesniedzis pieteikumu uzsākt procedūru muitas iestādēs. Tas, vai ir izpildīti šie nosacījumi, ir jāpārbauda valsts tiesai.

7 — Regulas preambulas 2. apsvērumš.

8 — Jēdziens ir definēts regulas 2. panta 1. punktā.

9 — Precēm ir jāpiemēro atbilstošais muitas režīms. Skat. regulas 1. panta 1. punktu.

10 — Regulas 5. un 6. pants.

11 — Regulas 8. pants. Regulā attiecībā uz dažādām iestādēm tiek lietoti dažādi termini. Iestāde, kas saņem un lemj par pieteikumu, tiek saukta par “muitas struktūrvienību” (5. panta 1. un 2. punkts), savukārt iestāde, kas saņem apmierināto pieteikumu un turpmāk rīkojas uz tā pamata, tiek saukta par “muitas punktu” (9. panta 1. punkts). “Muitas iestādes” tiek lietots (piemēram, 1. panta 1. punktā) kā vispārīgs jēdziens attiecībā uz jebkuru muitas iestādi. Turpmāk es lietošu šo terminu.

12 — Regulas 9. panta 1. punkts.

13 — Regulas 4. pants.

14 — Kā alternatīvu vajadzības gadījumā var piemērot arī tā saukto vienkāršoto procedūru, kas ir paredzēta 11. panta 1. punktā. Skat. arī spriedumu lietā *Shenker* (minēts iepriekš, 26. punkts).

15 — Regulas 17. pants.

B – Valsts tiesās veiktā faktu interpretācija saistībā ar regulā paredzēto kārtību¹⁶

28. *Sintax* savā prasībā, ko tā cēla Tallinas Administratīvajā tiesā par preču aizturēšanu, pamatojumam tostarp norādīja, ka regulas 13. panta 1. punktā minētās procedūras intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma konstatēšanai netika uzsāktas tam paredzētajā termiņā. Tomēr *MTA* apgalvoja, ka attiecībā uz šīm precēm tā bija konstatējusi intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu.

29. Tallinas Administratīvā tiesa nosprieda, ka *MTA* paziņojums *Acerra* var tikt uzskatīts par *MTA* pirmo administratīvi procesuālo darbību, lai noskaidrotu, vai intelektuālā īpašuma tiesības ir pārkāptas, kas var tikt veikta saskaņā ar regulas 9. un 10. pantu. Acīmredzot šī tiesa tādējādi uzskatīja, ka *MTA* 2010. gada 27. decembrī ir uzsākusi regulas 13. panta 1. punktā paredzēto procedūru. Tomēr tiesa nekonstatēja, ka vēlāk *MTA* būtu pieņēmusi kādu lēmumu. Pamatojoties uz to, ka *MTA* nebija pieņēmusi lēmumu, un to, kā šī tiesa interpretēja regulas 14. pantu, tā apmierināja *Sintax* prasību.

30. *MTA* pārsūdzēja nolēmumu, pamatojot, ka tā nevarēja pieņemt lēmumu par pārkāpumu, tādēļ ka *Sintax* bija cēlusi prasību par intelektuālā īpašuma tiesību spēkā esamību un ka tā regulas 14. pantu nevar piemērot bez nodrošinājuma iesniegšanas.

31. Tallinas rajona tiesa atstāja spēkā Administratīvās tiesas nolēmumu, lai gan tās pamatojums bija atšķirīgs. Atbilstoši rajona tiesas sniegtajai faktu interpretācijai regulas 13. panta 1. punktā paredzētā procedūra netika uzsākta tāpēc, ka par to, vai ir noticis intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums, esot jālemj civillietu tiesai, nevis muitas iestādēm.

32. *MTA* par šo nolēmumu iesniedza kasācijas sūdzību, pamatojumam norādot, ka jautājums par muitas iestāžu kompetenci izlemt jautājumu par pārkāpumu tiek izvirzīts pirmo reizi un ka muitas iestādēm ir šāda kompetence.

33. Igaunijas Augstākā tiesa savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu atzīst, ka “principā ir iespējams” interpretēt Igaunijas tiesības¹⁷ tādējādi, ka muitas iestādēm ir kompetence izlemt, vai attiecīgās preces ir pirātpreces¹⁸. Tomēr iesniedzējtiesa šaubās, vai šāda valsts tiesību interpretācija ir saderīga ar ES tiesībām, un uzskata, ka atbildes uz diviem uzdotajiem jautājumiem ir vajadzīgas, lai izlemtu, kāda satura norādes tai būtu jāsniedz *MTA*.

C – Uzdotie jautājumi

34. Kā jau esmu norādījis, Igaunijas Augstākā tiesa būtībā uzdod divus jautājumus – vai regulas 13. panta 1. punktā minētās procedūras var veikt muitas iestādes pašas (pirmais jautājums) un vai muitas iestādes var arī uzsākt attiecīgās procedūras (otrais jautājums).

1) Pirmais jautājums

35. Ar savu pirmo jautājumu Igaunijas Augstākā tiesa vēlas noskaidrot, vai muitas iestādes pašas var veikt regulas 13. panta 1. punktā minētās procedūras. Pirms tiesību normas analīzes es tomēr sniegšu īsu lietas dalībnieku un iesniedzējtiesas viedokļu kopsavilkumu.

16 — Apraksts ir balstīts uz iesniedzējtiesas lēmumu.

17 — *TS* 39. panta 4. un 6. punkts un 45. panta 1. punkts; *HMS* 6., 38. un 39. pants saistībā ar *TS* 1. panta 4. punktu.

18 — Saskaņā ar Igaunijas viedokli tiesību īpašnieks arī var uzsākt tiesvedību civillietu tiesā, bet administratīvais process ir tā alternatīva.

a) Tiesai iesniegtie apsvērumi

36. Iesniedzējtiesa šaubās, vai ar regulu ir atļauts muitas iestādēm pašām veikt regulas 13. panta 1. punktā minētās procedūras. Regulas III nodaļas nosaukumā norādīts uz “muitas iestādēm un [...] iestādi, kura var pieņemt lēmumu attiecīgajā lietā”, un tāvad abas šķiet skaidri nošķirtas. Tomēr tā uzskata, ka judikatūra šajā jautājumā nav pārliecinoša.

37. Visi šīs tiesvedības dalībnieki uzskata, ka uz šo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši.

38. Saskaņā ar Igaunijas Republikas viedokli ar regulu tikai tiek saskaņoti robežu kontroles pasākumi. Kā tas ir skaidri norādīts regulas preambulas 8. apsvērumā un 10. pantā, 13. panta 1. punktā paredzētā pārkāpuma konstatēšana ir atstāta valsts tiesību ziņā un, pamatojoties uz dalībvalstu procesuālās autonomijas principu, kompetentās iestādes noteikšana ir dalībvalstu kompetencē. Igaunija pamato savu argumentu ar TRIPs līguma [Līgums par ar tirdzniecību saistītām intelektuālā īpašuma tiesībām] 49. un 55. pantu, un pirmajā no tiem esot skaidri norādīti administratīvie procesi. Igaunijas ieskatā III nodaļas nosaukums norāda tikai, ka tās var būt dažādas iestādes, nevis, ka tā tam ir jābūt. Turklāt regulas 10. pantā ir noteikts, ka 13. panta 1. punktā minētās procedūras var uzsākt muitas struktūrvienība, un, tā kā administratīva struktūrvienība reti kad ceļ prasību tiesā privātpersonu interešu aizsardzībai, 10. pantā ir ietverta netieša prasība pēc administratīvā procesa. Administratīvais process turklāt palīdzētu sasniegt regulas mērķus, proti, labāku aizsardzību pret intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumiem. Tā uzskata, ka tās viedoklis ir apstiprināts judikatūrā.

39. Čehijas Republika būtībā piekrīt Igaunijas viedoklim. Tā papildina, ka atšķirīga interpretācija būtu pieļaujama vienīgi tad, ja muitas iestāžu un iestādes, kas pieņem lēmumu par regulas 13. panta 1. punktā minētajām procedūrām, nošķiršana varētu tikt pamatota ar regulā deklarētā mērķa īstenošanu.

40. Komisijas ieskatā regulas 13. panta 1. punktā minētās procedūras ir saskaņā ar valsts tiesībām noteikta kārtība, lai pēc būtības izvērtētu, vai ir noticis intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums. Šīs procedūras ir jānošķir no procedūras, kas attiecas uz preču aizturēšanu (muitas darbība). Komisija norāda, ka TRIPs līguma 41.–49. pantā ir paredzēti nosacījumi procedūrai, lai vērtētu pēc būtības, un papildus, ka dalībvalsts kompetencē ir noteikt, vai kompetentajai iestādei būtu jābūt tiesai vai administratīvajai iestādei, turklāt saskaņā ar 41. panta 4. punktu administratīviem aktiem ir jābūt pārsūdzamiem tiesā.

b) Par to, vai muitas iestāde var būt “iestāde, kura var pieņemt lēmumu attiecīgajā lietā,” regulas III nodaļas izpratnē

41. Nevar tikt apstrīdēts, ka administratīva iestāde var būt arī kompetentā iestāde, lai noteiktu, vai atbilstoši valsts tiesībām ir noticis intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums, kā Tiesa to jau uzsvērusi saistībā ar pārkāpumu, norādot, ka tā ir “tiesa vai cita iestāde, kuras kompetencē ir izlemt lietu pēc būtības”¹⁹. Neitrālais formulējums pašā regulā, proti, norāde uz “lietu izlemt kompetento iestādi” tās III nodaļas nosaukumā, un fakts, ka tajā nav noteikts, kas veic 13. panta 1. punktā minētās procedūras, apstiprina nolūku atstāt noteikšanu dalībvalstu kompetento iestāžu ziņā²⁰.

19 — Spriedums apvienotajās lietās *Philips* (minēts iepriekš, 69. punkts). Mans apgalvojums apvienotajās lietās *Philips* sniegto secinājumu 96. punktā (“spriest galīgi par to, vai ir vai nav noticis intelektuālā īpašuma tiesību aizskārums, nav muitas iestāžu ziņā”) bija ar nolūku pievērst uzmanību atšķirībai starp procedūrām muitas rīcībai attiecībā uz precēm, par kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, un rīcību attiecībā uz precēm, ja šādu tiesību pārkāpums ir konstatēts. Tas nekādā gadījumā nebūtu jāsaprot kā tāds, ar kuru tiek izslēgta šeit apskatītā iespēja.

20 — Vrins, O. un Schneider, M., *Enforcement of intellectual property rights through border measures*, Oxford University Press, 2. izdevums, 2012, 5.495.

42. Tomēr fakts, ka ar regulu netiek izslēgts, ka 13. panta 1. punktā minētās procedūras var veikt administratīva iestāde, aplūkots kopā ar faktu, ka muitas iestādes neapšaubāmi ir administratīvas iestādes, pats par sevi nav pietiekams, lai secinātu, ka muitas iestādes var būt pilnvarotas veikt attiecīgās procedūras.

43. Faktiski pastāv daži apstākļi, kuriem pirms šāda secinājuma izdarīšanas vajadzētu pievērst īpašu uzmanību. Pirmkārt, ir vērts atcerēties, ka ar pašas regulas III nodaļas nosaukumu tie tiek pretnostatīti un šādi, šķiet, netieši tiek norādīts uz nošķiršanu starp “muitas iestādēm” un “lietu izlemt kompetento iestādi”, proti, iestādi, kas nosaka, vai ir noticis intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums.

44. Turklāt regulas 10. panta redakcija, pie kuras es atgriezīšos savās piezīmēs par otro jautājumu, atklāj, ka ar tiesību normu ir paredzēts, ka iestāde, kas nosaka, vai ir noticis intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums, un muitas struktūrvienība vai punkts, kas var uzsākt procedūru, ir dažādi veidojumi²¹.

45. Tagad ir jānoskaidro, vai – saskaņā ar minētajiem nosacījumiem un kā to šķietami ierosina Komisija – Tiesai bez papildu apsvērumiem būtu jāspriež, ka regula neliedz uzskatīt muitas iestādes par kompetentām noteikt, vai ir noticis pārkāpums.

46. Komisija iesaka Tiesai atzīt, ka dalībvalstu piekritībā ir izlemt, kura ir kompetentā iestāde, un izstrādāt detalizētu procedūru intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma konstatēšanai. Tā tomēr brīdina, ka valsts tiesībās ir skaidri jāparedz, kura ir kompetentā iestāde attiecībā uz šīm procedūrām. Tā arī uzstāj, ka procedūras saistībā ar pārkāpuma novērtēšanu nevar būt tās pašas, kuras tiek piemērotas, lemjot par preču atbrīvošanas atlikšanu vai aizturēšanu, ja attiecībā uz precēm ir aizdomas, ka tās pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības. Tomēr ir jāizvērtē, vai šāds nodrošinājums ir pietiekams.

47. Manuprāt, šajā gadījumā tas tā nav.

48. Apstākļi, ka saskaņā ar valsts tiesībām administratīva iestāde var būt pilnvarota, veicot regulas 13. panta 1. punktā minētās procedūras, konstatēt intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, neietekmē ne šīs iestādes pieņemamā lēmuma būtību, ne tā saturu. Ir skaidrs, ka šādās procedūrās administratīvajai iestādei būtu jālemj par privātpersonu tiesībām un likumīgajām interesēm, proti, atbilstoši regulā lietotajai terminoloģijai – par “deklarētāja, preču turētāja vai īpašnieka” interesēm²². Šajā kontekstā atkal jāuzsver, ka lēmuma pieņemšanas sekas būtu tādas, ka precēm būs piemērojami regulas IV nodaļā paredzētie pasākumi.

49. Spriedumā lietā *Sopropé* saistībā ar muitas iestāžu lēmumu par muitas nodokļiem Tiesa atzina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības tiesību vispārējo principu “tādu lēmumu adresātiem, kas būtiski skar šo adresātu intereses, jādod iespēja atbilstošā veidā darīt zināmu savu viedokli par informāciju, ar ko iestādes plāno pamatot savus lēmumus”²³. Šāda analīze, protams, kopš Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) un Lisabonas līguma²⁴ spēkā stāšanās ir jāpiemēro *mutatis mutandis*.

21 — Vācu un dāņu valodu versijās regulas 10. panta otrajā daļā, šķiet, ir netieša norāde, ka muitas iestādes var veikt procedūras (“sofern dieses nicht von dieser Dienststelle oder Zollstelle durchgeführt wird”; “medmindre denne gennemføres af nævnte afdeling eller toldsted”). No angļu, holandiešu, franču un itāļu valodu versijām tomēr ir skaidri saprotams, ka šajā normā ir minētas iestādes, kas *uzsāk* procedūras (“unless the procedure was initiated by that department or office”, “tenzij dat kantoor of die dienst de procedure zelf heeft ingeleid”, “à moins que celle-ci n’ait été engage par ce service ou ce bureau”, “sempre che la medesima non sia stata avviata da tale servizio o ufficio doganale”).

22 — Regulas 11. panta 1. punkts.

23 — 2008. gada 18. decembra spriedums lietā C-349/07 *Sopropé* (Krājums, I-10369. lpp., 36. un 37. punkts).

24 — Pēdējo reizi vispārējais princips tika piemērots 2013. gada 22. oktobra spriedumā lietā C-276/12 *Sabou* (38. punkts), bet tas bija nodokļu iestāžu veiktas izmeklēšanas kontekstā.

50. Bez šaubām, kā Komisija pareizi ir norādījusi, regulas 13. panta 1. punktā minēto procedūru noteikšana parasti ietilpst dalībvalstu kompetencē, tām īstenojot savu procesuālo autonomiju²⁵. Tomēr ar to saistītās dalībvalstu darbības ir jāuzskata par “Savienības tiesību ieviešanu” Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē²⁶.

51. Tā kā tas ir noskaidrots, nākošais veicamās analīzes solis ir noskaidrot, kā un, vēl jo vairāk, *kur* pēc Lisabonas līguma pieņemšanas ir rodamas minētās procesuālās garantijas, kas vienlaikus tiek aizsargātas kā Eiropas Savienības vispārējie principi.

52. Manā ieskatā, un tā ir mana galvenā norāde šajā sakarā, veiktās darbības rakstura nozīme ir būtiskāka par administratīvās iestādes, kas to veic, rakstura nozīmi. Tā ir, ka Tiesa ir atzinusi, ka Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 6. panta 1. punkts, kas ir pamatā Hartas 47. panta 2. punktam²⁷, parasti attiecas uz procedūrām “tiesā”, nevis uz administratīvo procesu²⁸. Tomēr ir jāuzsver, ka apstākļi šajā gadījumā noteikti ir īpaši. Šajā gadījumā administratīvā iestāde pildītu uzdevumu, kura struktūra un izpildes metode šķiet tādas pašas kā tiesu iestādes uzdevumam. Tādā veidā būtu jāsaprot manis paustais apgalvojums secinājumos apvienotajās lietās *Philips* par to, ka kompetentā iestāde “parasti” ir tiesa²⁹. Raugoties no šādas perspektīvas, es ierosinu, ka Hartas 47. pants varētu būt atbilstošs *sedes* saistībā ar minētajām procesuālajām garantijām.

53. Mana argumenta pamatā ir Eiropas Cilvēktiesību tiesas sniegtā ECPAK 6. panta 1. punkta interpretācija. Šīs tiesas ieskatā jēdziens “civiltiesību [..] noteikšana” ECPAK 6. panta 1. punktā ietver strīdus par intelektuālā īpašuma tiesību pastāvēšanu vai pārkāpumu neatkarīgi no tā, kāds ir tā veidojuma, kas saskaņā ar valsts tiesībām tos izskata, juridiskais statuss³⁰. ECPAK 6. pantā paredzētā aizsardzība tādējādi ir piemērojama, ja, kā šajā gadījumā, runa ir par šādu strīdu un strīda rezultāts ir izšķirošs saistībā ar attiecīgajām tiesībām. Šādā gadījumā dalībvalstīm tomēr nav pienākuma jebkurā procedūras stadijā nodot strīda izskatīšanu tādai tiesu iestādei, kas atbilst visām ECPAK 6. panta prasībām. “Prasības pēc elastīguma un efektivitātes [..] var būt pamats administratīvo iestāžu, kas nav pilnībā atbilstošas minētajām prasībām [..], darbībai [..] sākuma stadijā”³¹. No šī precizējuma ir secināms, ka principā būtiskās ECPAK 6. panta prasības attiecas arī uz šīm administratīvajām procedūrām, pat ja tās, iespējams, nav vienlīdz stingras. Tādi paši apsvērumi saskaņā ar Hartas 52. panta 3. punktu būtu attiecināmi uz Hartas 47. pantu.

54. Uz iepriekš veiktās analīzes pamata nav grūti noskaidrot būtiskās garantijas, kas būtu jāparedz attiecībā uz regulas 13. panta 1. punktā minētajām procedūrām.

55. Tādējādi, kā Komisija ir norādījusi, valsts tiesībās ir skaidri jāparedz muitas iestāžu pilnvaras pieņemt attiecīgos lēmumus. Ir pats par sevi saprotams, ka muitas iestāžu kompetence nevar tikt izsecināta no tā vien, kas tiek saukts par to “parasto” kompetenci. Tāpat no muitas iestādēm, kurām ir pilnvaras pieņemt minētos lēmumus, tiek sagaidīta tāda rīcība, kas garantē to neatkarību un objektivitāti. Turklāt tādu lēmumu adresātiem, kas būtiski skar šo adresātu intereses, ievērojot tiesības

25 — Par procesuālās autonomijas principu skat. 1971. gada 11. februāra spriedumu lietā 39/70 *Norddeutsches Vieh- und Fleischkontor* (*Recueil*, 49. lpp., 4. punkts).

26 — Skat. 2013. gada 26. februāra spriedumu lietā C-617/10 *Åkerberg Fransson* (19. punkts); ģenerāladvokātes J. Kokotes [J. Kokott] secinājumi lietā *Sabou* (minēta iepriekš, 38.–46. punkts).

27 — Hartas 47. panta komentāri.

28 — 2004. gada 7. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland u.c./Komisija* (*Recueil*, I-123. lpp.), ģenerāladvokātes J. Kokotes secinājumi lietā *Sabou* (minēta iepriekš, 54. punkts), ECT 1997. gada 18. marta spriedums lietā *Mantovanelli* pret Franciju (*Reports of Judgements and Decisions* 1997-II, 33. punkts).

29 — Secinājumi, kas sniegti apvienotajās lietās *Philips* (minētas iepriekš, 41. punkts).

30 — Skat. ECT 2013. gada 2. maija spriedumu lietā *Kristiansen* un *Tyvik AS* pret Norvēģiju (pieteikums Nr. 25498/08) (51. punkts); ECT 2005. gada 13. septembra spriedumu lietā *Vrabel* un *Đurica* pret Čehijas Republiku (pieteikums Nr. 65291/01) (5. un 38.–40. punkts); skat. arī ECT 1978. gada 28. jūnija spriedumu lietā *König* pret Vāciju (A sērija, Nr. 27, 88. punkts).

31 — ECT 1981. gada 23. jūnija spriedums lietā *Le Compte, Van Leuven* un *de Meyere* pret Beļģiju (A sērija, Nr. 43, 51. punkts), ECT 2002. gada 23. jūlija spriedums lietā *Janosevic* pret Zviedriju (pieteikums Nr. 34619/97) (*Reports of Judgements and Decisions* 2002-VII, 81. punkts).

uz aizstāvību, ir jādod iespēja atbilstošā veidā darīt zināmu savu viedokli par informāciju, uz kuras pamata administrācija ir nodomājusi pieņemt savu lēmumu³². Ir jānodrošina attiecīgo personu tiesības tikt uzklausītām. Līdz ar to ir skaidrs, ka muitas iestāžu pieņemtiem lēmumiem ir jābūt pārsūdzamiem tiesā.

56. Līdz ar to es piedāvāju atbildēt, ka regulas 13. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to nav izslēgts, ka dalībvalstis pilnvaro muitas iestādes veikt tiesību normā minētās procedūras, ar nosacījumu, ka attiecīgās pilnvaras skaidrībai ir paredzētas valsts normatīvajos aktos, ka muitas iestādes darbojas tādā veidā, kas garantē to neatkarību un objektivitāti, un ka tiek nodrošinātas tiesības tikt uzklausītam un tiesības vērsties tiesā.

2) Otrais jautājums

57. Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai dalībvalstis var paredzēt muitas iestādām tiesības uzsākt regulas 13. panta 1. punktā paredzēto procedūru.

58. Visi tiesvedības dalībnieki norāda, ka šajā gadījumā tas ir iespējams. Viņi uzsver, ka saskaņā ar 10. panta pirmo daļu uz regulas 13. panta 1. punktā minētajām procedūrām attiecas valsts tiesības. Igaunija un Čehijas Republika norāda, ka 14. panta 2. punktā un 10. panta otrajā daļā ir noteikts, ka procedūras var uzsākt kāds, kas nav tiesību īpašnieks, tātad pat muitas iestādes pašas, un ka šāda interpretācija ir saderīga ar regulas mērķi, proti, ciņu pret intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumiem un patērētāju aizsardzību no precēm, ar kurām tiek veikti pārkāpumi.

59. No faktiem nav redzams, vai valsts iestādes ir vai nav uzsākušas regulas 13. panta 1. punktā minētās procedūras. Faktu izvērtēšana ir valsts tiesu kompetencē.

60. Tā tiešām ir, ka Tiesa ir atzinusi, ka ar regulu tiesību īpašniekam tiek nodrošināta būtiska loma – saskaņā ar regulas 5. pantu tiesību īpašniekam ir jāvēršas muitas iestādēs ar lūgumu uzsākt procedūru un muitas iestādēm saskaņā ar 4. panta 1. punktu to ir atļauts veikt *ex officio*, tikai “lai sniegtu iespēju tiesību subjektam [īpašniekam] iesniegt pieprasījumu rīkoties atbilstoši 5. pantam”. Tiesa šajā kontekstā ir norādījusi, ka, “lai valsts iestāde, kas ir kompetenta lietā par šādām darbībām lemt pēc būtības, varētu pieņemt galīgo nolēmumu, lietai ir jābūt ierosinātai uz tiesību īpašnieka pieteikuma pamata. Ja lietu nav ierosinājis tiesību īpašnieks, preces atbrīvošanas atlikšanas vai aizturēšanas pasākumi ir nekavējoties atceļami [...]”³³. Lai arī šis apgalvojums tika attiecināts uz Regulu Nr. 3295/94, tas ir piemērojams arī attiecībā uz regulu, kas bija spēkā šīs lietas faktu rašanās brīdī.

61. Tādējādi Tiesas nodoms nebija aprakstīt visus gadījumus, kuros ir iespējams uzsākt regulas 13. panta 1. punktā minētās procedūras, bet šajā ziņā norādīt uz biežāk sastopamo gadījumu.

62. Faktiski regulas 14. panta 2. punkta trešā daļa skaidri ir attiecināma uz situācijām, “ja procedūra intelektuālo īpašuma tiesību pārkāpuma noteikšanai saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir uzsākta pēc tādas personas iniciatīvas, kas nav dizainparauga [...] tiesību subjekts [īpašnieks] [...]”. 10. panta otrajā daļā ir noteikts, ka attiecīgajā dalībvalstī spēkā esošie tiesību akti “attiecas uz tūlītēju paziņojumu muitas struktūrvienībai vai muitas punktam, kas ir minēts 9. panta 1. punktā, par 13. pantā minēto procedūru uzsākšanu, ja vien procedūru nav uzsākusi šāda struktūrvienība vai punkts”. No šīs tiesību normas ir skaidri saprotams, ka 13. pantā paredzēto procedūru var ierosināt 9. panta 1. punktā norādītā muitas struktūrvienība vai punkts. No tā izriet atrisinājums. Nav jāizvērtē, kā to ierosinājusi iesniedzējtiesa, cik lielā mērā patērētāju aizsardzībai ir vajadzīga vai noderīga muitas iestāžu iespēja uzsākt regulas 13. panta 1. punktā paredzētās procedūras.

32 — Spriedums lietā *Sopropé* (minēts iepriekš, 37. punkts).

33 — 1999. gada 14. oktobra spriedums lietā C-223/98 *Adidas* (*Recueil*, I-7081. lpp., 26. punkts).

63. Ņemot vērā šos apsvērumus un visnotaļ neskaidros lietas apstākļus, ir svarīgi vēlreiz atgādināt, ka regulas 13. panta 1. punktā muitas iestādēm ir uzlikts pienākums atbrīvot preces vai izbeigt to aizturēšanu, ja ir izpildīti tā nosacījumi. Šis pienākums ir sekas regulā paredzētajiem centieniem neierobežot likumīgas tirdzniecības brīvību, vienlaikus nodrošinot aizsardzību pret tādu preču tirdzniecību, ar kurām ir pārkāptas intelektuālā īpašuma tiesības, kas minētas regulas preambulas 2. apsvērumā. Tādējādi gadījumā, ja tiesību īpašnieks neuzsāk procedūru tam paredzētajā termiņā, to var uzsākt tikai muitas iestādes, kā rezultātā ir iespējams aizkavēt preču atbrīvošanu, ar nosacījumu, ka muitas iestādes ir pieņēmušas formālu lēmumu par procedūras uzsākšanu. It īpaši vienkāršs tiesību īpašnieka apgalvojums, ka tas uzskata, ka konkrētās preces ievēšana ir tā intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums, nav pietiekams pamats lūguma atbrīvot precī noraidīšanai. Protams, attiecīgo apstākļu noskaidrošana ir valsts tiesas piekritībā.

64. Līdz ar to es piedāvāju atbildēt uz otro jautājumu, ka regulas 13. panta 1. punkts būtu jāinterpretē tādējādi, ka ar to nav izslēgta iespēja dalībvalstīm paredzēt, ka muitas iestādes arī pašas var formāli uzsākt tiesību normā minētās procedūras.

V – Secinājumi

65. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es uzskatu, ka Tiesai uz *Riigikohus* uzdotajiem jautājumiem būtu jāatbild šādi:

- Padomes 2003. gada 22. jūlija Regulas (EK) Nr. 1383/2003 par muitas rīcību attiecībā uz precēm, par kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj atsevišķas intelektuālā īpašuma tiesības, un pasākumiem, ko veic attiecībā uz precēm, kas ir pārkāpušas šādas tiesības, 13. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to nav izslēgts, ka dalībvalstis pilnvaro muitas iestādes tiesību normā minēto procedūru veikšanai, ar nosacījumu, ka attiecīgās pilnvaras skaidrībai ir paredzētas valsts normatīvajos aktos, ka muitas iestādes darbojas tādā veidā, kas garantē to neatkarību un objektivitāti, un ka tiek nodrošinātas tiesības tikt uzklausi un tiesības vērsties tiesā;
- Regulas Nr. 1383/2003 13. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to nav izslēgta iespēja dalībvalstīm paredzēt, ka muitas iestādes arī pašas var formāli uzsākt tiesību normā minētās procedūras.